

ולדעת רבי יוסי בברייתא – לא נחלקו בית שמאי ובית הלל בעיקר דין סמיכה, והכל מודים שכשם שעולה ושלמים של נדבה טעונים סמיכה, כך עולה ושלמים של חובה טעונים סמיכה, [לפי סברת רבי יצחק הכל למד בבנין אבל ולפי הסברא השניה עולת חובה למדה מהכתוב ושלמי חובה מבנין אב מהצד השווה של שלמי נדבה ועולת חובה], ומחלוקת בית שמאי ובית הלל, מתי יש לעשות את הסמיכה.

לדעת בית שמאי – אינו צריך לעשות את הסמיכה תיכף לשחיטה, ויכול לסמוך היום ולשחוט למחר, [ולכן, כשמביא שלמים ביום טוב, לא יסמוך עליהם ביום טוב, לעבור בכך על האיסור להשתמש בבהמה ביום טוב, שהרי יכול לסמוך מערב יום טוב].

ולדעת בית הלל – צריך לעשות את הסמיכה תיכף לשחיטה, ולא ישהה ביניהם, [ולכן כשמביא שלמים ביום טוב, על כרחו יסמוך עליהם ביום טוב, שהרי לא יוכל לקיים מצוות סמיכה קודם יום טוב].

מעשה בענין הקרבת עולת ראייה ביום טוב

כבר נתבאר בדף י"ט, שלדעת בית שמאי, עולת ראייה אינה קריבה ביום טוב, ולדעת בית הלל עולת ראייה קריבה ביום טוב.

ומעשה בהלל הזקן, שהביא עולתו לעזרה לסמוך עליה ולהקריבה ביום טוב. חברו עליו תלמידי שמאי הזקן, אמרו לו, מה טיבה של בהמה זו.

אמר להם, נקבה היא, [ואם כן אינה עולה, שאין עולה נקבה], ולזבחי שלמים הבאתיה. [שמרוב ענותנותו היה משנה מפני השלום], כשכש להם בזנבה, [כדי להטעותם, שיהיו סבורים שהיא נקבה], והלכו להם.

ואותו היום גברה ידם של בית שמאי על בית הלל, ובקשו לקבוע הלכה כמותם, שאין מקריבים עולות ראייה ביום טוב^א.

והיה שם זקן אחד מתלמידי שמאי הזקן, ובבא בן בוטא שמו, שהיה יודע שהלכה

^א כן נראה לכאורה, שזוהו בקשו לקבוע הלכה כמותם, שהרי מהמעשה משמע שזוהו נחלקו, אם עולה קרבה או לא, ולכן שינה הלל ואמר שנקבה היא, ושלמים ולא עולה. אולם מדברי בבא בן בוטא שאמר, כל מי שרוצה לסמוך יבוא ויסמוך, משמע שזוהו לקבוע הלכה בענין סמיכה. ויל"ע בדבר. ואפשר שבאמת בא לקבוע הלכה שעולת ראייה קריבה. ואמר, מאחר שמקריבים עולה זו, הכל מודים שסומכים עליה, כדעת רבי יוסי ברבי יהודה, שבעולה הכל מודים שטעונה סמיכה תיכף לשחיטה.